

POSTANOWIENIE

Dnia 8 listopada 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Zawada

w sprawie z powództwa T.L.

przeciwko I.S.A.

z siedzibą w W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 8 listopada 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 6 grudnia 2016 r., sygn. akt I ACa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i nie
obciąża powoda kosztami zastępstwa procesowego
w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Według art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości

lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten nie narusza norm Konstytucji i pozostaje w zgodzie z zaleceniami Rady Europy, dopuszczającymi wprowadzanie środków ograniczających dostęp do sądu najwyższego szczebla.

Powód zarzucił zaskarżonemu wyrokowi Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 6 grudnia 2016 r. naruszenie w różnych konfiguracjach przepisów art. 189, 217 § 1, art. 232 zdanie pierwsze, art. 233 § 1, art. 286, 328 § 2, art. 378 § 1, art. 382, 386 § 4, art. 387 § 2¹ i art. 391 § 1 k.p.c. oraz przepisów art. 5, 6 i 361 § 1 k.c.

Wniosek o przyjęcie do rozpoznania wniesionej skargi kasacyjnej powód uzasadnił powołując się na przesłankę określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. (potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów) oraz na przesłankę określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. (skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona). Wskazał mianowicie, że w sprawie występują „rozbieżności w orzecznictwie sądowym dotyczącym tego samego wypadku” oraz, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ponieważ w toku postępowania apelacyjnego nie została zrealizowana funkcja rozpoznawcza i kontrolna sądu drugiej instancji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na przesłankę określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. jest uzależnione od wykazania, że treść oznaczonych przepisów prawa nie została dostatecznie wyjaśniona w dotychczasowym orzecznictwie lub że istnieje potrzeba zmiany dotychczasowej wykładni tych przepisów. Gdy w ramach stosowania wskazanych przepisów powstały już w orzecznictwie określone rozbieżności, skarżący powinien je przedstawić, jak też uzasadnić, że dokonanie postulowanej wykładni jest niezbędne do rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 28 marca 2007 r., II CSK 84/07, z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, z dnia 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08, z dnia 12 grudnia 2008 r., II PK 220/08, z dnia 8 lipca 2009 r., I CSK 11/09).

Wniosek skarżącego nie spełnia tych wymagań. Na dowód rozbieżności w orzecznictwie skarżący wskazał z jednej strony zaskarżony wyrok Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 6 grudnia 2016 r., a z drugiej strony, wyrok Sądu Rejonowego w O. z dnia 13 stycznia 2017 r., w którym przyznano skarżącemu świadczenia rehabilitacyjne na podstawie ubezpieczenia wypadkowego. Skarżący zaznaczył przy tym, że w obu wyrokach zachodziła tożsamość podstawy faktycznej.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego ugruntowany jest pogląd, że sąd nie jest związany ustaleniami faktycznymi poczynionymi w innej sprawie, ani poglądami prawnymi wyrażonymi w uzasadnieniu zapadłego w niej wyroku. Istota mocy wiążącej prawomocnego orzeczenia sądu wyraża się w tym, że także inne sądy muszą uwzględniać istnienie i treść prawomocnego orzeczenia. Lecz stan związania wynikający z prawomocnego orzeczenia ograniczony jest tylko do rozstrzygnięcia zawartego w sentencji tego orzeczenia i nie obejmuje, co do zasady, jego motywów (zob. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 23 maja 2002 r., IV CKN 1073/00, 8 czerwca 2005 r., V CK 702/04, 15 lutego 2017 r., II CSK 452/06, 15 listopada 2007 r., II CSK 347/07, 13 stycznia 2011, III CSK 94/10, 15 stycznia 2015 r., V CSK).

Wskazana przez skarżącego rozbieżność w orzecznictwie dotyczy tylko ustaleń faktycznych. Tym samym powołanie się na nią nie wypełnia przesłanki przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.

Nie jest również spełniona przesłanka oczywistej zasadności wniesionej skargi kasacyjnej. W art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., dotyczącym przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, chodzi o łatwo dostrzegalne, mogące mieć istotny wpływ na wynik sprawy uchybienia przepisom prawa. Według utrwalonej linii orzecznictwa Sądu Najwyższego, skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. tylko wtedy, gdy zaskarżone orzeczenie jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami prawa albo wydane zostało w wyniku dostrzegalnej bez potrzeby głębszej analizy jurydycznej błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 2011 r.,

I PK 237/10, 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, 24 lutego 2012 r., V CSK 225/11, 13 kwietnia 2016 r., V CSK 622/15). Przytoczone okoliczności powinny jednoznacznie wskazywać na to, że w zasadniczym postępowaniu skarga kasacyjna zostanie rozstrzygnięta na korzyść strony, która ją wniosła (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2005 r., II CZ 89/2005, z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 2004/06, i z dnia 24 lutego 2006 r., IV CSK 8/06). Skarżący nie przedstawił argumentów, które by przekonywały o występowaniu w sprawie tak rozumianej oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Uszło uwagi skarżącego, że zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c., podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów. Sąd Najwyższy jest związany dokonanymi przez sądy *meriti* ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej powoda do rozpoznania; podstawę rozstrzygnięcia o kosztach postępowania kasacyjnego stanowił art. 102 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

aj